

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **L. T.**, zastoupená Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 19/2019 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26629-2/ČJ-2018-930310-V244, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 19. 7. 2018, č. j. KRPP-74025-18/ČJ-2018-030022, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v délce 6 měsíců.

[2] Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26629-3/ČJ-2018-930310-V244, pak žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 7. 2018, č. j. KRPP-74025-19/ČJ-2018-030022, kterým byla žalobkyni podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalobkyně brojila proti oběma výše uvedeným rozhodnutím žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 19/2019 – 36, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nejprve shrnul skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 15. 5. 2018 byla ve vnitřních skladových prostorách společnosti Penny Market s.r.o., provedena policejní kontrola zaměřená na odhalování nelegálního zaměstnávání cizinců. Jednou z kontrolovaných osob byla žalobkyně, která předložila k prokázání své totožnosti cestovní pas Ukrajiny. V něm měla vyznačené vízum (č. X) typu „X“, které jí vydala Polská republika, s platností od 10. 4. 2018 do 1. 10. 2018, s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 175 dnů. Následně bylo zjištěno, že žalobkyně na území ČR pracuje bez příslušného povolení k zaměstnání. Na místě pobytové kontroly byla přítomna také koordinátorka společnosti CIRINGSA s.r.o., která uvedla, že žalobkyně pracuje v Penny Marketu s.r.o., pod jejich společností. Pracovní smlouvu uzavřenou mezi žalobkyní a společností CIRINGSA s.r.o. mají v sídle této společnosti v Praze.

[5] Žalobkyně v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16. 5. 2018 uvedla, že do ČR přicestovala společně se svým manželem dne 5. 5. 2018 na základě polského víza, které si zařídila osobně na ambasádě v Ivano-Frankivsku. Do ČR přicestovali z Ukrajiny přes Slovensko, v Polsku nebyli a nepracovali tam. Práci v ČR jim zařídil V. M., který jim sdělil, že pro ně má české pracovní povolení s platností od 9. 5. 2018. Čekal na ně v Plzni a dovezl je do Dobřan. V. M. měl údajně žalobkyni a jejího manžela přihlásit k pobytu na cizinecké policii a dát jim k podpisu povolení k práci. Poté je ubytoval, určil jim den nástupu do zaměstnání, následně je přivedl do skladu Penny Marketu s.r.o., a seznámil je s prací. Práci jim ale zadával zaměstnanec Penny Marketu s.r.o. Žalobkyně také uvedla, že se společností Penny Market s.r.o., nic nepodepisovali, byli zde jen proškoleni o bezpečnosti práce, žádným dalším školením neprošli a neabsolvovali ani lékařskou prohlídku. Za odvedenou práci měla žalobkyně dostat 80 - 85 Kč za hodinu, z čehož jí měly být odečteny náklady na ubytování. Zatím ale žádnou mzdu neobdržela, protože pracovala pouze dva dny.

[6] Krajský soud se ztotožnil se správními orgány, že v případě žalobkyně byly naplněny zákonné podmínky, aby jí bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu nelegální práce na území ČR. Podle krajského soudu je nesporné, že žalobkyně v době nejméně od 13. 5. 2018 do 15. 5. 2018 vykonávala bez povolení k zaměstnání závislou práci tak, jak ji definuje § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006, zákoník práce. Současně měl soud za prokázané, že se nejednalo o přeshraniční poskytování služeb, jak tvrdila žalobkyně ve své žalobě. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně přijela z Ukrajiny rovnou do ČR, kde byla zaměstnána ve společnosti Penny Market s.r.o. Neměla v úmyslu pracovat na území Polské republiky a celou dobu věděla, že bude pracovat v ČR. Pro polskou společnost FASSTY SP. Z O.O., nikdy žádnou práci nevykonávala, jelikož tato společnost fakticky fungovala jako pracovní agentura. Na uvedeném závěru nic nemění ani formálně uzavřené obchodní smlouvy mezi zúčastněnými společnostmi (společnost FASSTY SP. Z O.O., neuzavřela smlouvu přímo se společností Penny Market s.r.o., nýbrž s ní spolupracovala prostřednictvím společnosti CIRINGSA s.r.o.).

[7] Dále krajský soud uvedl, že na projednávaný případ nelze vztáhnout výjimku z povinnosti mít povolení k zaměstnání, neboť fakticky nedošlo k naplnění podmínek § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31. Z něj je patrné, že pro aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba, aby se jednalo o dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 2006 o vyslání pracovníků v rámci poskytování služeb, nebo o vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, ovšem jen pokud vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Případ žalobkyně nelze zařadit ani do jedné

pokračování

z těchto kategorií. Žalobkyně totiž pro společnost FASSTY SP. Z O.O., v Polsku nikdy nepracovala, jejím úmyslem bylo od počátku pracovat v ČR.

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka v podstatné části kasační stížnosti opakuje svou žalobní argumentaci. Namítá, že na území ČR nevykonávala práci neoprávněně, jelikož byla do ČR vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Jednalo se o příhraniční poskytování služeb, které je v souladu se směrnicí o vysílání pracovníků.

[10] Dále správním orgánům vytýká, že neakceptovaly důkazní návrhy k prokázání jejího tvrzení, že bylo na místě aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dodává, že v obchodních vztazích nelze vyloučit situaci, kdy je z důvodu menší vytíženosti zaměstnanec přijat do zaměstnání a ihned poté je vyslán k práci v jiném členském státě. Správním orgánům a krajskému soudu stěžovatelka vytýká, že stavěly své závěry na výpovědích stěžovatelky. Jelikož však stěžovatelka není znalá smluvních a obchodních vztahů, nebyla schopna správně posoudit všechny relevantní otázky, což však mohly správní orgány zhojit provedením navrhovaných důkazů.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že je přesvědčena, že postupovala v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelka v podstatné části kasační stížnosti opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavce [9] a [10] tohoto rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatelka obdržel odpověď na jí uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[15] Jediné tvrzení, které lze považovat za přípustnou kasační námitku, je ta část kasační argumentace (respektive jediná věta), ve které stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že stavěl své závěry na výpovědích stěžovatelky, která však není znalá smluvních a obchodních vztahů, a proto nebyla schopna správně posoudit všechny relevantní otázky.

[16] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 4 větu první s. ř. s. a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita

kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatelka formulovala kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[17] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudcích ze dne 22. 1. 2019, č. j. 4 Azs 377/2018 - 23, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 Azs 183/2018 - 24 (v nichž posuzoval případy ukrajinských státních příslušníků - zastoupených stejným zástupcem jako stěžovatelka v nyní projednávané věci - kterým bylo také uloženo správní vyhoštění za vykonávání závislé práce na území ČR bez příslušného povolení), skutečnost, že stěžovatelka není znalá smluvních a obchodních vztahů, není překážkou k tomu, aby pravdivě popsala okolnosti podstatné pro posouzení daného případu. Pro zodpovězení otázek, jakým způsobem se stěžovatelka dostala k zaměstnání v ČR, kdo je její zaměstnavatel, kdy práci vykonávala, za jakou mzdu, kdo jí práci zadával a kontroloval ji, totiž není podstatná znalost smluvních či obchodních vztahů. Nejvyšší správní soud s uvedeným názorem souhlasí a má za to, že plně dopadá i na nyní projednávanou věc. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že při posuzování otázky, zda stěžovatelka vykonávala pracovní činnost v ČR nelegálně, vycházel mimo jiné z protokolu o jejím výslechu.

[18] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[19] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou - nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu